

Pročitati tekst iz Biblije

1. U (Luki 8, 16-17) Isus nastavlja govoriti u usporedbi...usporedba je opisana na način koji su svi učenici mogli razumjeti. U ono vrijeme nije bilo struje, tako da kada je netko došao doma u noći, prvo šta bi napravio je upalio svijeću, i nakon toga bi je stavio na visoku poziciju - da što bolje rasvijetli prostoriji. Tek onda bih se ukućanin mogao slobodno kretati po svojoj kući, a i svi ostali članovi obitelji koji bi došli nakon njega ili nje. Mi danas činimo isto, kada dođemo u kuću - a noć je vani - prvo šta tražimo je prekidač za svijetlo, kada ga upalimo, onda se slobodno krećemo po svom domu.

1.1. Ok, idemo na pitanje: šta je Isus htio reći ovom usporedbom svojim učenicima?

Da li je on njima htio reći; „*Oni koji vjeruju u moje učenje će ići po svijetu i proklamirati Radosnu vijest – neće se sramiti niti bojati govoriti drugima o spasenju Božjem.*“ Ili im govori; „*Ako ne budete bili potpuno otvoreni prema mom učenju, nikada nećete spoznati tko ste zapravo, i šta vam je činiti kako bi ste baštinili život vječni.*“ Drugim riječima, da li se ovdje radi o propovijedanju i evangelizaciji mnogih koji trebaju u budućnosti čuti apostolsko Evandjelje, ili se ovdje radi o rastu u vjeri koje se događa kada dozvolimo da Isusovo učenje potpuno uđe u naša srca?

1.2. Mnogi biblijski učitelji su kroz povijest rekli da se ovdje radi primarno o evangelizaciji drugih, i kako se mi svi koji smo se deklarirali kao kršćani moramo obvezati činiti isto. Često se isti učitelji vraćaju na stihove koji se nalaze u (Mateju); „*Vi ste pravo svijetlo svijetu. Nije moguće sakriti grad koji leži na gori. Ne žele se svijeća da se stavi pod varijak, nego na svijećnjak te svijetli svim ukućanima. Vaše svijetlo tako neka zasja pred ljudima da se vide vaša dobra dijela i da se slavi vaš Otac nebeski.*“¹ I vjerujem da su djelomično u pravu. Ali postoji zamka ako je primarni fokus samo na navješćivanju Evandjelja. Zašto vjerujem da je to tako? Naime, sada već duže vrijeme proučavam Bibliju i dolazim do zaključka da je primarni fokus svih autora prvenstveno bio da prepoznamo sebe; tko mi jesmo, koja je svrha našeg postojanja, tko je Bog, i šta on traži od pojedinca da učini. Drugim riječima, primarni fokus smo MI, a ne navješćivanje Evandjelja, to dolazi nakon ja vjerujem.

¹ Matej 5, 14-16

1.3. Podsjetimo se još jednom na kontekst u (Luki) svezi četiri sjemena; mi smo tlo, a sjeme je riječ Božja – ako nastavimo tumačiti u tom kontekstu i slijedeću usporedbu, onda je svjetiljka Isusovo učenje, a mi odlučujemo gdje ćemo staviti to svjetlo, ili ćemo ga sakriti tako da nam ne otkrije tko smo mi, ili ćemo ga staviti visoko da nas potpuno rasvijetli i otkrije tko smo mi i zašto smo stvoreni.

1.4. Zašto sam krenuo tim smjerom, da je primarni fokus osoban stav prema Evanđelju? Zato jer proklamirati Evanđelje je LAKO i to može svatko činiti! Kroz povijest su postojali pojedinci i grupe koje su sa strašću, znanjem, karizmom, i darom govora drugima proklamirali Evanđelje, ali to ne znači da su svi bili četvrto tlo – oni koji su izabrani. Poznajem osobno takve ljude danas, divim se njihovom nastupu pred drugima, ali isto tako kako sam proveo dosta vremena s nekima od njih, uvidio sam da su iznutra trule kosti – da se izrazim kao moj učitelj Isus kad je rekao isto farizejima.² Njihova spoznaja o samima sebi je nažalost daleko od istine koju je donijelo Isusovo učenje.

1.5. Samo da kažem ovo: jedna od glavnih misli današnje crkve je da njezini članovi proklamiraju Evanđelje onima koji ga još nisu čuli, uče svoju zajednicu da to moraju činiti ako žele Bogu, crkvi, i samima sebi dokazati da su stvarno Kristovi učenici. Drugim riječima, taj čin...članovima crkve kroz vrijeme indirektno postaje temelj njihova spasenja – iako bi oni moj zaključak odbili na prvu, ja i dalje snažno vjerujem da je to istina.

1.6. Uz to, ljudsko uho voli riječi; „Bez tebe drugi koji nisu čuli Evanđelje neće biti spašeni“...ako možda niste znali moji dragi slušatelji, to se zove: mesijanski sindrom, i svi smo mi laka meta kada je ta uloga na stolu. Nama je prirodno htjeti biti nečiji spasitelj (mesija s malim „m“.) I crkva jako dobro zna da smo takvi, ona nažalost koristi tu činjenicu kako bi ispunila svoju kvotu novih članova...ne svi, ali većina da ja vjerujem. Dragi moji, crkva je prvenstveno organizacija, posao, i ona je vođena menadžerima koji su dobili upute od vrhovnog vodstva da ispune godišnji plan – baš kao što su to činili i farizeji.³

1.7. S druge strane, dozvoliti Bogu da nam kaže tko mi jesmo, dozvoliti Bogu da nas rasvijetli, dozvoliti Bogu da nas ogoli, da nas nauči tko smo mi zapravo – je NAJTEŽA odluka koju je moralo i danas mora donijeti svatko ljudsko biće samo za sebe. Ne postoji čovjek koji se instinktivno sam u sebi ne bori SVAKODNEVNO kako bi izbjegao priznati da je zlo ljudsko biće koje ne zaslužuje Božju naklonost. I zato, to bi trebao biti primarni fokus svakoga tko se odlučio slijediti Isusa Krista, a ne propovijedanje Evanđelja drugima koji nisu čuli. Drugim riječima, naša prva i najvažnija obveza je dozvoliti svakodnevno da nas Isusovo svjetlo razotkrije, a onda mijenja...jer tek tada mi postajemo vojnici Božji, spremni za bitku protiv sotone, samog sebe, a i ovog svijeta.

1.8. Vratimo se malo nazad, rekao sam iznad da vjerujem da su biblijski učitelji djelomično u pravu, ali, moj zaključak je da je primarni fokus Isusovog učenja da mi priznamo tko smo pred Bogom – do kraja našeg života – to je posao koji trebamo odrađivati svakodnevno. I onda, u tom procesu, naše svjetlo će početi svijetliti na van, a oni s kojima smo okruženi, će tada, sigurno uvidjeti naša dobra djela.⁴

² Matej 23, 27

³ Matej 23, 15

⁴ Matej 5, 16

U 17. stihu Isus govori da nema ništa skrito što se ne očituje..., i to je istina, ako smo mi odlučili da nas Isusovo učenje mijenja iznutra, ono će biti vidljivo i na van svima na svjedočanstvo. Mi to ne možemo sakriti, niti želimo na kraju.

1.9. Možda će netko reći; „*Svakodnevno se preispitivati, pa to je naporno, tko to može!?*“ I to je istina, osoba koja shvaća da to MORA činiti, nikada neće razumjeti milost Božju, i neće na kraju ustrajati u njoj. Samo oni kojima je to POTREBA činiti - znači ne mogu živjeti drugačije i ne žele - će ustrajati do kraja. Drugim riječima, oni su tokom putovanja u vjeri shvatili da POTREBU čini milost Božja koja je glavni pokretač duha koji prebiva u njima.

2. Ok, ide zaključak, oprostite ponavljam se, znam, ali mi je jako važno da ovo razumijete: LAKO je propovijedati Evanđelje, LAKO je ići po svijetu i pomagati siromašnima, LAKO je drugima govoriti da se pokaju jer neće baštiniti kraljevstva Božjeg, LAKO je pomoći onima u potrebi, LAKO je puniti crkve tisućama sljedbenika i citirati biblijske stihove, LAKO je donirati velike svote novca organizacijama koje se deklariraju kao Kristove organizacije, LAKO je otvarati sirotišta i bolnice....ali, TEŠKO je, zapravo, vjerujem da je NAJTEŽE staviti svijeću na svijećnjak kako bi svakodnevno rasvijetlila; TKO SMO MI PRED BOGOM.

2.1. S tim rečeno, nemojte misliti da stvarno vjerujem da je LAKO sve šta sam naveo iznad, to mi nije bio cilj, cilj mi je bio da vas navedem na razmišljanje, cilj mi je bio da shvatite šta Bog prvenstveno traži od svih nas, sve ostalo je nebitno ako se nećemo uhvatiti u koštac sa istinom koju je donio Isus na svijet. To je jedino važno u očima Božjim, to je VELIKA stvar koju on hoće vidjeti da se odvija u našim životima, a ne propovijedanje Evanđelja, gradnja crkvi, itd., itd.

3. Ok, idemo dalje, u (Luki 8, 19-21) imamo događaj gdje je obitelj Isusova došla ga vidi. Neću ulaziti u temu koju su mnogi teolozi razjasnili, objasnili, i detaljno obradili kako bi dokazali da je Marija imala djecu nakon Isusa, i kako je katolička crkva iskrivila pravu sliku o Mariji. Samo ću ovo kratko reći...ima u samoj Bibliji pismeni dokaz u nekoliko knjiga Novog zavjeta koji demantiraju stajališta katoličke crkve – eto, to je to od mene šta se tiče te teme. Ono šta mene zanima jako, je Isus, stvarno je taj čovjek bio jedinstven, i stvarno nitko nije kao on, niti će ikada biti.

3.1. Idemo se podsjetiti nešto, do ovog trenutka sada, on je govorio, poučavao, došao doma sa terena, nastavio poučavati, čak nije ni stigao pojesti ništa već duže vrijeme zbog navale mase ljudi koji su željno iščekivali da čuju njegovo učenje. U cijelom tom ludilu, učenici njegovi su odlučili poslati vijest njegovima (majci, braći, i sestrama) da dođu po njega jer je bio na kraju svojih snaga. Imam pitanje: zašto su to učinili? Moja pretpostavka je da su ga učenici nagovarali već neko vrijeme da se odmori, ali ih je on odbio poslušati, i zbog toga, možda su se međusobno dogovorili da pozovu obitelj njegovu koju će zasigurno poslušati – ipak mu je to obitelj. To je naravno samo pretpostavka s moje strane, ali, dozvolite mi da je razradim do kraja molim vas.

3.2. Znači, u 20. stihu netko mu kaže: „*Majka ti i braća stoje vani i žele te vidjeti.*“ Nakon te izjave Isus, baca bombu među svima prisutnima; „*Majka moja i braća moja jesu oni koji slušaju riječ Božju i vrše je.*“ Možda ne postoji u Bibliji događaj koji bolje opisuje ono šta je Bogu važno i zašto je stvorio prvenstveno ovu našu realnost.

Mislim da je Isus s ovom izjavom rekao sve šta treba biti rečeno, ona je tako važna, tako duboka, i tako veličanstvena...ali za neke, za druge ona je neshvatljiva, nerealna, luda, i besmislena.

3.3. Idemo polako, prvo šta želim negirati kao istinu je da Isus odbacuje svoju obitelj kao nešto važno u svom životu, to nije istina, Isus je poštovao, ljubio, i čuvao svoju obitelj kao i svaki čovjek koji je živio i živi na ovoj planeti – ok, skoro svaki čovjek. Znači Isus je razumio onu izjavu; obitelj je na prvom mjestu, i siguran sam da je tokom svog života dokazao da vjeruje u tu istinu. Ali, kada je počeo svoju službu, kada je shvatio koji plan njegov Otac ima s ovom realnosti; a to je; „*Moj Otac priprema kraljevstvo u kojem ću ja kao kralj živjeti s ostalom djecom Božjom, mojom braćom, mojim majkama, mojim sestrama, mojim očevima...to je moja prava obitelj s kojom ću ja živjeti kroz cijelu vječnost*“, uvidio je da će neki članovi obitelji međusobno se duhovno odvojiti zbog te istine, i to se događalo ispred njegovih očiju, on je svjedočio događajima gdje su se obitelji raspadale zbog te istine.

3.4. Još nešto, nemojmo zaboraviti, do ovog događaja, njegova braća i sestre nisu još prihvatili u svojim srcima Isusovo učenje, i on kao čovjek nije znao da li će ikada prihvatiti, tako da je iz osobnog iskustva već mogao razumjeti težinu te istine.

3.5. Kada uzmemo sve to u obzir, umor, glad, tugu u srcu koju je nosio u sebi - jer neće svatko iz neke obitelji prihvatiti pravu istinu, onda dolazimo do zaključka koliko je hrabar i nepokolebljiv bio naš Gospodin, Isus Krist. On koristi situaciju dolaska njegove fizičke obitelji da bi svima nazočnima dao do znanja šta je zapravo važno. Mogu samo zamisliti kako je ovo zvučalo ljudima koji su ga slušali, svi su bili u šoku ja vjerujem, pa čak i njegovi učenici koji su ga već neko vrijeme vjerno pratili. Ne vjerujem da je itko na prvu dubinski razumio važnost Isusove poruke, ali vjerujem da su na prvu, svi, tu uključujem njegove učenike, i njegovu obitelj pomislili da je skrenuo s uma.

3.6. Kako god da je bilo, neki od njih su tokom svog života shvatili dubinu Isusove izjave, shvatili su da je ljubav prema drugom djetetu Božjem važnija i realnija od ljubavi koju su imali prema svojoj fizičkoj obitelji. Drugim riječima, dok mi kao djeca Božja stremimo ka onom veličanstvenom, onom šta tek dolazi, djeca đavla streme ka ovozemaljskom i tu njihova priča staje, nema dalje. I kako život ide, htjeli mi to ili ne htjeli, ako se u našoj obitelji nalaze članovi koji streme ovozemaljskom, mi ćemo se duhovno postepeno odvajati od njih. Shvaćajući to, sve više ćemo biti u potrazi da pronađemo one koji imaju iste vrijednosti kao i mi. Tu istinu su shvatili apostoli i svi učenici Kristovi dok su išli prema svojoj starosti ja vjerujem.

3.7. Ok, idemo s primjenom, ja volim svoju obitelj jako, oni u mom srcu imaju posebno mjesto, nema toga šta ne bih učinio za svoju obitelj.

Ali, istodobno, oni stvaraju veliku tugu u mom srcu, kako život ide sve više uviđam koliko vole sebe, a koliko vole Boga Oca našeg Stvoritelja - ne vole ga zapravo nimalo. Pokušao sam kroz godine doći do njihovih srca i uma, pokušao sam ih uvjeriti da žive u laži koja ih vodi u sigurnu propast, pokušao sam im dokazati da smo mi ljudska bića stvoreni za nešto puno više, nešto veličanstveno i slavno. Pokušao sam im prikazati pravu sliku o Kristu...tako da bih se zaljubili u njega. Ali nažalost oni i dalje pričaju o istim stvarima, žive isti život kao i prije, ljube iste stvari kao i prije (ponos, osudu, samopravednost, samosažaljenje, ogovaranje, bludnost, lažnu sreću, lažnu nadu, lažnu stabilnost, itd., itd.)

3.8. Nevjerojatno je to zapravo...kad ste svjedok tome, kada uviđate iz prve ruke koliko je čovjek tvrd prema istini, čak će radije ostati nesretan, nego priznati Boga u svom životu i osloboditi se – toliko je tvrdo srce ljudsko.

3.9. Kako godine prolaze, sve manje imam nadu za neke iz moje obitelji – trudim se i truditi ću se do zadnjeg daha da ne iščezne u potpunosti ta nada iz mene, ali došli smo do toga da se određene teme – kojih je jako malo – mogu staviti na stol da razgovaramo o njima. Oni sada znaju o čemu ja ne volim razgovarati, ja znam o čemu oni ne vole razgovarati. Dok ja rastem u mudrosti Božjoj, oni ostaju zarobljeni u svojoj svjetovnoj mudrosti, dok oni trule, ja se obnavljam i rastem – da se izrazim slikovito. Nažalost jako kratko vrijeme je potrebno da se dignemo sa stola i odemo svojim putem, nemamo iste vrijednosti, i to sada već svi znamo. Volimo se zbog prošlosti i zbog toga jer smo obitelj, ali to je sve, kada se dignemo od stola, idemo odvojenim putevima naprijed.

4. Ok, na tom putu ispred mene, moja prava obitelj me čeka, čeka da se nađemo i onda satima razgovaramo o nadi i istini koja je u budućnosti, naša srca znaju jako zaigrati od sreće kada pričamo o našem Kralju koji treba doći da uspostavi svoje kraljevstvo.

4.1. Ja stvarno imam takve ljude u svome životu, neki od njih su članovi moje fizičke obitelji dok drugi nisu, ali svi se mi postepeno oblikujemo međusobno na sliku Božje obitelji. A zašto je to tako? Zato jer dijelimo zajednički jednu glavnu istinu, a to je; naša srca ljube i vole Boga Oca, i njegovog Sina, Isusa Krista – a oni su nam na prvom mjestu.

4.2. I o tome je govorio Isus svome narodu; „*Majka moja i braća moja jesu oni koji slušaju riječ Božju i vrše je.*“

4.3. Za kraj, mi koji se deklariramo djeca božja moramo slijediti Isusov primjer, ako nam se ukaže prilika da istaknemo nešto važno o Božjem planu, ne smijemo biti vođeni ljudskim slabostima (umorom, glađu, pritiskom mase za koju znamo da neće odobriti ono šta želimo slijedeće reći), trebamo željeti biti kao i naš učitelj; hrabri, odvažni, i nepokolebljivi u govorenju istine – to je jedino važno, nikada ne znamo da li među masom, ili malom grupom ljudi, stoji netko tko će čuti i razumjeti u budućnosti tu istinu.

4.4. Dalje, Isus ne traži od nas da napustimo svoju fizičku obitelj, ako nam životne okolnosti daju na znanje da možemo međusobno funkcionirati, i u većini slučajeva to je tako, onda ostanimo, budimo tu uz njih, gajimo nadu da će jednog dana ipak progledati.

4.5. Još nešto, neki od vas koji slušate ili čitate ovu propovijed nikada nećete razumjeti ovu istinu, i odbaciti će te je odmah iz uma i srca. Dok drugi koji čitaju ili slušaju ovu propovijed, je neće odbaciti, čuvati ćete je u svom srcu, i dozvoliti će da im život dokaže da li je to istina ili nije.

4.6. Želim zaključiti ovu propovijed sa molitvom, nadam se u vašem slučaju da će vam Bog dati dar da svi vaši članovi obitelji postanu djeca Božja, ali ako ne postanu, molim Boga da vam da snage da izaberete ono šta je važnije; slušajte riječ Božju, i vršite je u svom životu.